

VLČÍ POLIBEK

Martin Zachoval

VLČÍ POLIBEK

Martin Zachoval

ISBN 978-80-88463-74-0 (pdf)
ISBN 978-80-88463-75-7 (ePub)
ISBN 978-80-88463-76-4 (mobi)

Obsah

Pohoda na rybách.....	5
Pramen moci	19
Zlomená kletba.....	44
Vyvolená	59
Ve žlebech.....	73
Vlčí polibek.....	89

Pohoda na rybách

Když to místo našel na mapě, zpočátku nechápal, jak tak dlouho mohlo unikat jeho pozornosti. Myslel, že v okruhu sta kilometrů zná každý rybářský revír – od největších řek až po malé vesnické rybníčky. Avšak tato malá, sotva desetihektarová přehrada ho překvapila. Přestože je od jeho bydliště vzdálena slabou půlhodinku jízdy autem, celé roky o ní nevěděl. Dokonce ani kamarádi rybáři o ní nemluvili. Zkrátka to byla velká neznámá. A to se muselo změnit.

Na prozkoumání nové lokality si Kuba vyhradil celý víkend. Původně měl v plánu být u vody jen přes den, na noc chtěl jet domů a ráno zase k vodě. Jenže nakonec do kufru auta hodil i spacák a karimatku. To pro případ, že by se mu tam zalíbilo.

V sobotu ve čtyři ráno již startoval automobil a vyrážel vstříc novým objevům.

Do okresního města nedaleko přehrady se dostal poměrně snadno. Prašná cesta k hrázi byla o něco horší, ovšem nebylo to nic, co by se nedalo zvládnout. Přesně o půl páté zastavil na nevelikém plácku u hráze.

Ke břehu to bylo po mírné travnaté stráni jen pár desítek metrů. Dole pod sebou viděl z celé vodní plochy jen malou část. Zátoku z jedné strany lemovanou samotnou hrází a břeh s travnatou pláží, na jejímž konci se válelo několik pramic. Dál už jen stromy. Rozsáhlý les byl vysoký a pohled na další část přehrady zcela zakrýval.

Rozhodnul se seběhnout po cestě přímo na hráz. Odtud by měl být lepší výhled.

Jakmile stanul na koruně vodního díla, úžasem mu spadla brada. Přehradu odtud nepřehlédl celou, neboť její hluboké

údolí se vinulo esovitě krajinou. Na mapě vypadala jako modrý had skrytý v širé zeleni okolních lesů. Ovšem to, že je přehrada lemovaná prudkými stráněmi a skalisky, mu jaksi ušlo. Mimo plážičku v zátoce viděl pár vysezených rybářských míst na druhé straně hned u hráze, ale dál se dá jít asi velmi těžko. Po druhém břehu by se dostal tak možná k prvnímu zákrutu, ale tam se tyčí přímo z vody snad dvacet metrů vysoký skalní ostroh. Dál to po břehu nepůjde. Ani od zátoky dál to není žádný med. Vysoké skály tu sice nejsou vidět, ale ložit po prudkých stráních posetých balvany – nic jednoduchého. Prostě jediná pořádná cesta k vodě je ta, po které přijel. Už začínal chápat, proč se sem rybáři moc nehrnou.

No nic, pokud si chci zachytat, musím si zahrát na kamzíka, pomyslel si.

Mohl sice nahodit hned z pláže, ale podle robustní, přibližně třicet metrů vysoké hráze odhadoval, že tu bude pořádná hloubka. A to teď začátkem léta není úplně ono. Vrátil se tedy k autu a z kufru vytáhl vláčecí prut.

Prívlač je aktivní způsob lovu, na průzkum revíru a reliéfu dna naprosto ideální, uvažoval. Batož s nástrahami a pitím, podběrák..., nic víc nepotřebuje. Ono taky štrachat se místním terénem s tunou vybavení by dost dobře nešlo. S vidinou obřích ryb z panenské vody vyrazil vstříc příkrým stráním.

Ač byl nalahko, postup byl namáhavý a pomalý. Musel se prodírat křovím, přelézat padlé kmeny a neustále dávat pozor, aby mu nohy neujely na nestabilních kamenech. Navíc nemohl najít ani kousek volného místa, kde by mohl nahodit. Buď byly ve vodě popadané stromy, nebo břeh chránila neprostupná hradba houštin.

Konečně se dostal na malou skalku vystupující z vody. Otevřel se mu pohled na další část nádrže, ale k přítoku stále ještě nedohlédl. Mohl však odtud konečně nahodit. Sestavil prut a nedočkavě poslal nástrahu podél břehu. I když to bylo

nedaleko, dlouho klesala. Útesy se tu zřejmě kdysi tyčily vysoko nad řekou a nyní se jich většina skrývá pod hladinou. Ve špičce prutu cítil, jak olověná zátěž ťuká o dno, věděl tak, že je na dně skála a kamení. Inu, to se dalo čekat.

Náhly klepanec přišel právě v okamžiku, kdy zvedl nástrahu ode dna. Přisekl a na háčku ucítil silný odpor. Opatrně rybu zdolával a uvažoval, co by to mohlo být. Teď se ve vodě mihlo vysoké tělo s tmavými pruhy. Okoun! A pořádný. Díky čisté vodě viděl docela hluboko a mohl si tak užít souboj i na pohled. Netrval však dlouho a mohutná ryba se vyvalila na hladině. Odhadem čtyřicet centimetrů, takový kousek se rozhodně nechytí každý den. Už jenom kvůli takové rybě stojí za to se sem plahočit.

Kuba z veliké tlamy opatrně vyndal háček a rybu vrátil do rodného živlu. Chystal se znovu nahodit, ale cosi pod hladinou upoutalo jeho pozornost. Jako kdyby se tam mihnul nějaký stín. Původně si myslel, že je to ten puštěný okoun, ale tohle bylo mnohem větší. Hleděl do vody, ale nespátl nic jiného než jen kameny a dno mizící v hloubce. Zavrtěl nad tím hlavou, asi se mu jen něco zdálo. Ještě chvíli setrval na úspěšném místě, ale další záběr nepřišel. Nastal čas posunout se dál.

Opět se musel plahočit mezi křovinami, ale čím více se vzdaloval od hráze, tím byly svahy méně prudké. Už si myslel, že má to nejhorší za sebou, když se před ním objevila vysoká skála. Hned věděl, že je zle. Neměl, jak se přes ni dostat. Vyrůstala strmě přímo z vody a táhla se rozeklaně dál vzhůru do stráně. Možná by se dala obejít, ale kdo ví, jak dlouhá zacházka by to byla. Už se chtěl zklamaně otočit nazpět, když si povšiml úzké římsy táhnoucí se nad vodou. Bylo to vysoko a výstup bude náročný, ale snad by se mu mohlo podařit tudy přejít. V mžiku se rozhodl.

Složil dlouhý podběrák, připnul jej k batohu a ten si přesunul na hrud'. Došel k překážce a stoupl na římsu. Zády ke skále hledal stabilní nášlapy a opatrně postupoval kupředu. V jedné ruce svíral prut, zatímco druhou šmátral po hrubém skalisku a hledal, čeho by se mohl přichytit. Šlo to velmi pomalu, ale šlo a Kuba měl radost.

Dole pod ním se lehce vlnila temná hladina. Co je pod ní, vidět nebylo, zřejmě tu byla pěkná hloubka. Hledě do vody náhle ztuhl překvapením.

Tam! Zase se mihl nějaký stín. Tentokrát si byl jistý, ale co to bylo? Určitě to nebylo malé, nic víc však nerozpoznal. Že by obří štika? Ty by u břehu mohly být, ale vidět takovou dvakrát za den? Tolik jich tu být přece nemůže. Kdyby si to alespoň mohl prohlédnout znovu a lépe. Hle, opět pohyb!

Kuba se naklonil, aby přes batoh lépe viděl, ale v rozrušení úplně zapomněl, na čem stojí. Pozbyl rovnováhu a rozhodil rukama, aby to napravil, bylo však příliš pozdě. V nekoordinovaném pohybu máchl prutem k hladině a špička se opřela o skálu. Spolehlivý vláčák byl sice odolný, ale jen těžko mohl udržet váhu urostlého dospělého chlapa. Ohnul se do impozantního oblouku a pak se údolím rozlehlo ostré lupnutí lámaného grafitu následované hlasitou nadávkou, a ještě hlasitějším šplouchnutím.

Naštěstí pro Kubu byla v těch místech opravdu hloubka. Pád byl sice nepříjemný, ale jen do vody, setkání s kamenitým dnem se nekonalo. Klesl k němu jen zlomený prut, jenž mu při krkolomném pádu vypadl z ruky. Nedobrovolný plavec ale na něj neměl ani pomyslení. S batohem na hrudi měl problém udržet se na hladině. Hluboká voda nebyla příliš prohrátá a jeho nohy objímal vtíravý chlad. Při vzpomínce na neznámého vodního tvora, kterému takřka spadl na hlavu, se ho navíc zmocnil nepříjemný pocit hraničící až s úzkostí. Snažil se mocnými tempy dostat ke břehu, ale batoh ho brzdil a připadal

si, že plave v rosolu. To mu na klidu rozhodně nepřidalo, a tak dělal, co mohl, až se konečně dotkl pevné země. Tím ale jeho trable neskončily.

Z vody tu totiž vylézt nemohl. Chtě nechtě musel plavat podél útesu, aby se dostal zpět břeh, z kterého na římsu vstoupil. Naštěstí brzy nahmátl nohama dno a mohl se postavit. Sice musel ujít ještě pár metrů, ale už si připadal mnohem bezpečněji než nad bezednou hlubinou.

Konečně stanul na břehu a otřepal se jako mokrý pes. Nemělo význam s oblečením cokoli dělat, stejně tu neměl nic na převlečení. Spokojil se s tím, že je trochu vyždímal a v batohu zkontroloval doklady a klíče od auta. Naštěstí je měl ve vodotěsném obalu, a tak k újmě nedošly. Potupně se vydal na zpáteční cestu. Na revír ovšem nezanevřel, právě naopak. Lákalo ho objevovat nedostupná místa a přehradu chtěl prozkoumat úplně celou. Navíc se mu nechtělo zahodit celý volný víkend, který sotva začal. Musí na to však jinak.

*

Uběhlo sotva pár hodin a Kuba stál opět na břehu přehrady. Tentokrát měl však s sebou také svůj malý nafukovací člun. Kolem vody evidentně daleko nedojde, bude se tedy plavit. Usmyslel si, že celý revír projede křížem krážem a pak se na noc usadí na nějakém pěkném místě.

Plavidlo připravené k vyplutí se u břehu na mírných vlnách nepatrně pohupovalo. Ještě bylo třeba naložit veškerou výstroj, kterou si k přenocování nachystal. Bylo toho podstatně víc, než si vzal k první průzkumné vycházce. Z velkého batohu trčel svazek vidliček, rukojeť velkého podběráku a skládací křesílko. Na dně byl ukryt spacák a teplé oblečení. Také si připravil dvojici silných kaprových prutů, kbelík s krmením a malý batoh s proviantem. Ačkoli měl snahu množství vybavení omezit, tušil, že malinký člun to zatíží až až. A to ještě musí vymyslet, jak se tam vleze on sám.

„Petrův zdar,“ zaznělo mu náhle za zády.

Hlas patřil staršímu rybáři, který právě přicházel k vodě. Mohlo to být kolem osmdesátky, po břehu však kráčet tiše a ladně jako kočka. Vůbec nebyl slyšet. Kubu však více zaujaly pruty, co měl v ruce. Na oprýskaných teleskopech se skvěl hrdý nápis Sona. Přechíst se dal jen s obtížemi, pruty musely být značně letité. Možná stejně jako navijáky Tokoz. Ty znal Kuba snad jen z fotografií. Vždyť už je to také více než čtvrt století, co se přestaly vyrábět. Tyto kousky ale mohly být klidně starší. Rybář bude zřejmě zkušený, anebo nadšenec do historie.

Zvědavý Kuba se s ním dal do řeči. Ve svém prvotním odhadu se nemýlil. Rybář tvrdil, že ryby chytá skoro celý život a pamatoval i časy, kdy ještě přehrada nestála a tekla tu divoká řeka plná ryb. Vzpomínal, kolik nachytl velkých pstruhů, ale i parem a štik. To bude už padesát let. Se stavbou hráze říční druhy zmizely, ale zase se objevily jiné. Jsou tu pěkní kapři, když máte štěstí, dají se nachytat velcí cejní. Štiky zůstaly a v přehradě se jim daří. Vždyť on sám několik metrových z vody vytáhl. Sem tam se i sumec ukáže, ale na ty prý štěstí nikdy neměl.

„Na co ty se chystáš. Na kapry?“ optal se stařík a pohledem přejel výstroj ve člunu.

„Jo. Říkal jsem si, že to tu projedu a pak na noc někde sednu. Asi u přítoku, na mapě to vypadalo zajímavě.“ Při zmínce o tomto místě se doposud usměvavý pán zachmuřil.

„Poslyš, vypadáš celkem sympaticky, tak ti něco poradím. Na ten přítok se vyprdni. Přepлуй na druhou stranu, kus od hráze je pod skalama pár fleků, tam se dobře chytá. A budeš mít klid, po břehu se tam nikdo nemá šanci dostat. Ale k přítoku nejezdí.“

„Proč? Nejsou tam ryby?“

„Ne ne, ryb je tam hromada, ale...“ pán se odmlčel a zahleděl se kamsi na vodu.

„Ale?“ pobídl jej Kuba.

„Je to tam takový divný. Kdysi tam v těch místech byla hluboká bažina, špatně přístupná a moc lidí tam nechodilo. Taky proto, že někteří z těch, co tam zabloudili, se už nevrátili. Když se postavila přehrada, z velké části to zmizelo pod vodou, ale divný věci se tam dějí furt. Mně se tam utopili čtyři kamarádi. A to nebyli zdaleka jediná. Někdo říká, že tam vyvěrá spodní voda a dělá divný proudy, ale nevím, tomuhle nerozumím. Každopádně, jestli se tam vypravíš, dej si majzla.“

Stařec si povzdechl, evidentně se mu na toto téma nemluvílo snadno. Popřál ještě Kubovi hodně zdaru a vydal se směrem k hrázi.

„Jo, a jestli se tam vypravíš, určitě tam nebud' přes noc,“ volal ještě přes rameno.

„Proč ne?“

„Všechno špatný se stalo přes noc.“

Kubu poslední varování zaujalo snad ze všeho nejvíc. Proč všichni ti nešťastníci zmizeli zrovna v noci? Při plavání v přírodě není neobvyklé, že sem tam někdo neodhadne síly a utopí se. Ale v noci? Každopádně on koupání neplánoval a na břehu nebezpečí utonutí nehrozí, není tedy příliš důvodů ke znepokojení.

Usadil se do plně naloženého člunu a odrazil od břehu. Snad to vzal podvědomě jako další výzvu, neboť zamířil rovnou na konec přehrady.

Sotvaže proplul prvním zákrutem, osaměl. Okolní lesy v nepatrném vánku tiše šuměly a nikde nebylo vidět ani živáčka. Kuba poslouchal lehké šplouchání pádla a cítil se jako postava z mayovek, jako indián plující na své kánoi liduprázdnou divočinou a pomalu se blížící ke vzdáleným lovištím. Ani zvuk motorů sem nedoléhal, aby prozradil, že jen za několika kopci je rušné moderní město.

Na rozdíl od amerického kontinentu je však u nás všechno mnohem menší, iluze proto dlouho netrvala. Velká vodní plocha skončila a před Kubou se objevil rozsáhlý pás rákosin protnutý několika potůčky. Svahy údolí byly mírnější a zmizely také skalní masivy. A vlevo se nad vrcholky seschlých smrčů tyčily stožáry vysokého napětí. Přesto všechno se jednalo o nádherný kousek země.

Potůčky stékající z okolních lesů rozdělovaly rákosiny na několik ostrůvků. Tvářily se jako bahnité, ale jejich jádro tvořila pevná zem. Ovšem jediný flek, kde by se dalo zakotvit a chytat ryby, byl na místě písečné kory v deltě největšího přítoku, někdejšího zbytku původní řeky. Naplavený písek byl jemný a Kubovi se zde velmi líbilo. Stačilo jen odsunout naplavený kmen, který tu ležel, a bude to ideální. Pruty může nahodit podél rákosin, tady jistě budou ryby shánět v noci potravu. Sice zjistil, že po vyložení všech věcí nezbyde místo na spacák, ale to mu nevadilo. Vyspí se ve člunu. Měkká zem měla ještě jednu neoddiskutovatelnou výhodu. Na úplném břehu, ještě v proudu říčky, vyhloubil nevelikou jámu. Říčka jamku ihned zaplavila a on získal krásnou chladírnu na přivezené lahvičky.

Slunce stálo nízko nad obzorem, když měl konečně vše zařízeno a mohl usednout k nahozeným prutům. Zasyklo otevřené pivo a Kuba labužnický zamručel. Hleděl na skaliska na východě kaňonu a užíval si nádhernou hru barev a stínu, kterou režirovalo zapadající slunce. Letní večery u vody zbožňoval, nevzpomínal si však na žádné místo, kde by byl takový neskutečný klid.

Z rozjímání jej vyrušilo šustění rákosin za zády. Tiše postavil pivo na zem a pozorně naslouchal. Potkat tady člověka bylo vysoce nepravděpodobné, nejspíš šlo o nějaké zvíře. Kráčelo podle všeho samo a ani neslyšel chrochtání prozrazující divoká prasata, jediné zde žijící velká zvířata, před

kterými by se měl mít na pozoru. Neznámý tvor se blížil přímo k němu. Rozeznával chvějící se stonky rákosu a občasné šplouchnutí vody. Cítil, jak se mu zvyšuje tep, seděl bez hnutí a s pootevřenými ústy pozorně naslouchal. Konečně se zeď travin rozhrnula. Údivem mu spadla brada.

Stála před ním dívka. Štíhlá drobná dívčina v letních šatech, které se sem hodily snad jen zelenou barvou. Ramena jí zakrývala kaskáda zrzavých vlasů spadající až do půlky zad. Líbezný obličej, drobný nos a milé oči hleděly na Kubu s neskrývaným překvapením.

„Ahoj,“ pronesla zdrženlivě.

„Ahoj,“ odpověděl Kuba. Tiše se navzájem prohlíželi.

„Nečekala bych, že tu někdo bude,“ řekla dívka a vystoupila z rákosin. Teprve teď si mladík povšiml, že nemá boty. Jemné ladné nohy byly do půli lýtek pokryté černým blátem.

„Nápodobně. Jdeš zdaleka?“ zeptal se. Zrak mu sklouznul k jejím bosým chodidlům. Okamžitě si uvědomil, jak hloupě to muselo znít, ale dívka se zasmála příjemným tichým smíchem.

„Vypadá to trochu divně, já vím. Ale mám ráda chození naboso, chodím tak skoro pořád. Je to příjemné.“

„Jo, to asi jo,“ hlesl v odpověď. Nevěděl, co na to říct. Ve skutečnosti se mu to zdálo hodně divné, ale na druhou stranu nevinné. A vlastně i docela roztomilé.

„Hmm, trochu jsi mi udělal čáru přes rozpočet,“ pronesla neznámá a zahleděla se přes vodu do dálky. „Často sem chodím pozorovat slunce. Západy jsou tady překrásné a skoro nikdo sem nechodí.“

„Je tu nádherně. Taky si to užívám, krásu i tu odlehlost.“ Zrzka se ohlédla a upřela na něj své milé pomněnkové oči.

„Souzníme spolu. Nebude ti vadit, když si tu s tebou sednu?“ Obličej měla nevinný, a přesto jí v hlase zaznívalo silné sebevědomí. Líbila se mu a neměl důvod odmítnout, ve

skutečnosti mu k tomu ani nedala prostor. Nečekala na odpověď, prošla kolem něj a posadila se na vyplavenou kládu. Protáhla se jako kočka a nastavila tvář posledním slunečním paprskům. Lokny jejích rusých vlasů se leskly od světla hnědé až po zlatavě měděnou. Doslova zazářila nebývalou krásou. Kuba na ni hleděl naprosto uhranutý. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, jak ho vzrušuje.

Náhlé zabzučení navijáku nahozeného prutu zprvu ani nevnímal. Pak se však kouzlo zlomilo a on si uvědomil, co se děje. Vyskočil ze židličky, sáhl po prutu a zasekl. Reakce však přišla pozdě. Zpitomělý dívčíným kouzlem si navíc popletl pruty a sáhl po tom nepravém. Za zády zaslechl upřímný záchvat smíchu. Zahanbeně začal udici stahovat.

„Zdá se, že se ti líbím.“

Ohlédl se na ni. Smála se od ucha k uchu a mezi jemnými rty zářily jasně bílé zuby. Byla milá, rozkošná a veselá. Jiný na jeho místě by to možná považoval za škodolibost, ale on ne, jeho to hrálo.

„Proč si to myslíš?“

„Vždyť to vidím.“

Nejprve si myslel, že mluví o jeho zmatenosti a podivných reakcích, ale pak si všiml, že zrakem sklouzla k jeho rozkroku. Opravdu silně ho vzrušovala a skutečně to bylo vidět.

Prudce se k ní obrátil zády a zablekotal něco jako omluvu, dočkal se však dalšího smíchu. Cítil, jak rozpaky ve tvářích úplně hoří a hlavou se mu honila podivná směsice myšlenek od ponížení, přes nechut' k vlastnímu znemožnění se, až po upřímnou radost z toho, že ji dokázal tak krásně rozesmát.

„Nezlobíš se?“ zeptala se mile.

„Vlastně ne,“ odpověděl pravdivě. Pozpátku zacouval k židli a posadil se. Opět se uchichtla, ale tentokrát se ovládla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vlčí polibek.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.